

Eva & Hans Hellström - kennel BOUZER'S

En pudelägare och en schäferdito som träffas och faller för en helt ny ras: bouvier des flandres! Ja, så startade historien om Eva och Hans Hellström, kennel Bouzer's, vars uppfödning av den belgisk-franska boskaphunden varit så framgångsrik att den i år belönades med Hamiltonplaketten.

TEXT & FOTO: ÅSA LINDHOLM
SAMT BILDER UR FAMILJENS ALBUM

På fjällvandring med familjens hundar.

I Ytternuttö i nordöstra Uppland har det i flera år producerats bouvier des flandres som utmärkt sig lite extra. Trots att Eva och Hans Hellström endast fött upp tio kullar, har resultatet varit så bra att de tilldelats Svenska Kennelklubbens finaste utmärkelse, Hamilton-plaketten. Bouvierer från Bouzer's har blivit såväl utställnings- som brukschampions och många av dem är korade. Rasen har haft svårt att riktigt finna sin plats bland bruksförarna, men Bouzershundarna har sett till att bouvier des flandres kan vara ett kort att räkna med också i elitsammanhang.

Men som sagt, det började med pudel, och till viss del schäfer.

– När jag var barn hade vi terrier i familjen, men min passion under uppväxten var hästar, förklarar Eva. I slutet av 1960-talet, när jag bildat egen familj, bestämde jag mig för att vi skulle köpa hund. Det blev en liten dvärgpudel, Täägårdens Toots.

Eva hamnade på Eskilstuna hunddressyrklubb, hon tränade sin pudel och tävlade med honom i klass 3 som på den tiden var den högsta. Hon fick blodad tand och utökade flocken med två storpudelhanar, den vite Don-Capito och den aprikosfärgade Tim-Toyonne. Med Tim startade hon på bruksprov, lydnessprov och draghundstävlingar. I många år definierade hon sig som pudelmänniska.

För Hans, till vardags Hasse, del såg det lite annorlunda ut. Hans väg till brukshundklubben gick via föräldrarnas schäfer, Mälarskogs Lotta, som det blev Hasses sak att sätta lite pli på.

– Lotta var en lättlärd hund och vi tränade och tävlade en hel del lydnad på vår Eskilstuna-klubb, säger Hasse. På klubben träffades vi, Eva och jag.

– Då föddes idén om att skaffa en gemensam hund av en ras som vi valt tillsammans, berättar Eva. Att den skulle vara av arbetande modell stod klart eftersom vi båda var intresserade av att träna och tävla. Jag är astmatiker och det var viktigt att det var en ras som fungerade ur allergisynpunkt. Pudlarnas pälsar hade jag aldrig reagerat på så jag visste att det skulle gå vägen bara vi valde en ras med "bra" päls. Däremot ville vi inte att den skulle ställa samma krav på pälsvård som pudlarna.

Bassi – den första bouvieren

Hasse hade en minnesbild på näthinnan. År 1975 hade han varit på draghundskurs på Hundskolan i Sollefteå. Där blev han vittne till en bejublade mentaltest som utfördes av en bouvierhane. Både publik och provledning var lyriska.

– Det var en helt suverän hund, jag håller honom fortfarande för bland de bästa jag sett, säger Hasse. Hans namn var Hjärtbrätens Dacke och han ägdes av en stockholmstjej som också var uppe för att lära sig drag. Dacke gjorde ett outplånligt intryck, inte bara på mig utan också på mentaltestdomarna.

Så Hasse föreslog Eva att de skulle ta sig en titt på bouvier des flandres. Förutom att de var arbetshundar hade den en annorlunda pälsstruktur jämfört med t ex schäfer och riesenschnauzer. Hellströms äkte runt på ut-

ställningar, prov och tävlingar och studerade hundar. Därefter hade de bestämt sig. Även om de inte hade så mycket erfarenhet hade de skaffat sig en klar bild av vad de var ute efter – en bouvier skulle det bli.

– År 1977 köpte vi en liten hanvalp, Stenlunda Basil-O-Beron, Bassi, som kom att bli den största vi någonsin haft, skrattar Eva. Bassi växte upp till en mycket självsäker och dominant herre som bara genom sin attityd kunde få lugn i en flock. Året efter kom Stenlunda Dirty-Dragoon, Sacce. Eftersom pudlarna fortfarande levde hade vi fem hanhundar vilket fungerade utmärkt eftersom Basil var en mycket bra ledare.

Bassi växte upp till en ståtlig gosse på 72 cm (maxhöjden enligt standarden är 68 cm). Han korades, blev med tiden godkänd bevakningshund och tävlade i lägre klass på bruksprov. Cancer i ett ben satte punkt för hans liv när han endast var åtta år gammal.

– Bassi var en underbar hund, säger Hasse. Han behövde aldrig ge sig in i slagsmål. Det räckte med att han sträckte på sig för att andra hanar skulle vika undan. Han kom att bli far till fyra kullar, men ingen av avkommorna nådde riktigt upp till hans standard.

– Sacces starka sida var hans exteriör, säger Eva. Han gick bra på utställning och var bland annat BIS-3 på Åboutställningen ett år och vann bouvier-specialen 1981. Han var korad men hade inte de arbetsmeriter som fordrades för svenskt utställningschampionat. Krasst sagt var han ganska tråkig att jobba med. Han gjorde vad man sa, men inte ett dugg mer. Sacce

– Jag vill självklart ha en arbetsduglig hund, säger Eva, men den ska dessutom se ut som bouvier och inget annat.

ögonspeglades inför en parning och visade sig ha bakre polär katarakt, så några valpar efter honom blev det inte.

Fler hundar, mer otur ...

Ett par år efter Bassi kom den första tiken till familjen. Hennes namn var Ihles Filippa och studerar man stamtavlan visar det sig att hon var släkt med både Bassi och Sacce.

– Plipp, som vi kallade henne, kom till oss för socialisering eftersom uppfödaren hade en del osålda valpar, berättar Eva. Vi trivdes bra med henne, hon såg trevlig ut och var arbetsvillig, så vi beslutade att behålla henne. Tyvärr blev hon bara två år.

– Hon dog av en galopperande bakterieinfektion, säger Hasse. Det märktes ingenting på henne, men en dag när jag var ensam ute i skogen med ett gäng hundar lade hon sig bara ner och dog. Det var ruskigt. Jag sprang efter hjälp, men när vi kom tillbaka var det för sent. Obduktionen visade att varenda vitalt organ var angripet av "giftiga" bakterier som gjorde att hon drabbades av ett hjärtstopp. Grunden var en halsinfektion. Plipp hade inte visat några symtom alls.

Ett par vänner till Eva och Hasse hade köpt två bouvierhanar och av olika orsaker var de tvungna att placera en av dem. Kunde familjen Hellström tänka sig att ta över den ena?

– På det viset blev det en hanhund igen, ler Eva. Han hette Chablis Moustache, Flappi, och var mer vild än tam när han kom till oss som ettåring. Dessvärre hade vi otur också med honom. Han bröt benet i en led, och trots

flera försök gick det inte att reparera. Han blev bara 2,5 år, men innan han gick bort blev han far till en kull valpar på kennel Scie-Belle's. Ur den kullen tog vi en tikvalp, Scie-Belle's Anne-Belle, Tisca.

Uppfödningen tar sin början

Det var Tisca som kom att bli mor till den första kullen på kennel Bouzer's. Den föddes 1987, tio år efter att Eva och Hasse skaffat sin första bouvier.

– När vi började med rasen hade vi inga tankar på uppfödning, berättar Eva. Själv tyckte jag det verkade krångligt med löpperioder och skendräktigheter. Men i och med att både Hasse och jag är så intresserade av mentalitet hade vi våra tankar om avel och funderade mer och mer på om vi skulle kunna producera valpar som kanske kunde bidra till att föra fram rasen som en arbetande hund, säger Eva. Jag tror att uppfödare också drivs av nyfikenhet: Vad kan det bli av den kombination man har tänkt ut? Vilka egenskaper kommer att slå igenom? Vilka förlorar man, och vilka befästs?

– Att föda upp hundar, inte minst av en brukshundsras, är en utmaning, säger Hasse. Uppfödarens arbete är en del och i den ingår att försöka hitta valpköpare som faktiskt vill träna och göra något med sin hund. Där har vi haft tur, och mycket av våra framgångar kan vi tacka duktiga valpköpare för.

– Kanske var en av anledningarna till att vi lyckades hyfsat bra med våra kullar att vi samlade erfarenhet under tio års tid innan vi började föda upp, säger Eva. Jag tror att vi

hann skaffa kunskaper som har varit oss till stor nytta senare.

– Vi saknar hanhundarna idag, fyller Hasse i, men det är alldeles för jobbigt att blanda hundar av olika kön. Vi har provat det, och det är inget att rekommendera.

Brukschampions

Både Eva och Hasse räknar de hundar med kennel Bouzer's prefix som erövrat brukschampionat som de mest framgångsrika. De är idag tre stycken: SUCH Bouzer's Asti D'Issan, ägare Lennart Danell, Bouzer's Korad S o DK UCh Garcon D'Issan, ägare Pia Nyberg och Korad SLCh SUCH Bouzer's Grass D'Issan, ägare Marie Dahleraus. Flera andra hundar har tävlat till sig fina meriter och dubbeltitlar. Till exempel Bouzer's Galène D'Issan, ägare Lotta Eriksson, som blev SLCh och SUCH. Kennel Bouzer's har tilldelats Bruksuppfödarpriis och Bouzer's D'Issan har fått Bruksavelspris.

Eva och Hasse understryker att det är tack vare valpköparna som deras hundar syns i brukssammanhang. Själv har de svårt att hinna tävla på hög nivå, och Hasse menar på att hans tävlingsnerv inte direkt är något att skryta med. De tikar som ska gå i avel bör dock minst vara godkända i lägre klass på bruksprov, de ska ha ett första pris på utställning och vara mentalbeskrivna och helst korade.

– Bouvier de Flandres är en lika bra arbetsras som vilken annan brukshund som helst, säger Eva med eftertryck. Rasen lider kanske lite av en uppdelning i utställnings- respektive bruksintresserade uppfödare. Ja, och så finns

SUCh Bouzer's Macôn, "Macke", född 1989 har varit Årets Nybörjarhund, och tävlat i elit spår och sök, ägare Hans och Ingrid Kvande.

SUCh Bouzer's Gaspard d'Issan efter SV-go Erak de la Plaine des Flandres undan Bouzer's d'Issan, ägare Ann-Britt Hansson.

I den här kullen var fyra av sju korade, tre var utställningschampions, en brukschampion och en var lydnadschampion.

det naturligtvis de som tycker att båda delarna är lika viktiga. Hasse och jag har emellanåt lite skilda åsikter om hur vi ska avla!

– Jag håller nog hårdare på de mentala egenskaperna och har större fördragsamhet med exteriöra tillkortakommanden än vad Eva har, ler Hasse.

– Jag vill självklart ha en arbetsduglig hund, säger Eva, men den ska dessutom se ut som en bouvier och inget annat. En av mina käpphästar är korsets konstruktion och som följd av det, hundarnas rörelseschema. Idag tycker jag att man ser många tunga hundar med för rasen felaktiga rörelser. Istället för det lätta flytande travet rör de sig med långa, lite tunga steg.

Eva menar att man ska komma ihåg att en bouvier inte ska var övervinklad. Blir bakbenen för långa och alltför välvinklade kommer hunden att röra sig som en pudel, med bakbenen ut långt bakom sig. En bouvier ska ha en karakteristisk lätthet och spänst, utan överdrifter, i steget.

– Idag förväntas till och med en st bernhards-hund ha långa, eleganta rörelser, säger Hasse. Ibland tycker jag att man glömmor bort att olika hundraser faktiskt ska vara olika vinklade och därmed röra sig på olika sätt. Det sker en likriktning idag, alla raser ska röra sig likadant.

– Det handlar om mode i hundvärlden precis som överallt annars, säger Eva. Holland, Belgien och Frankrike, som är de länder som är störst på bouvier, har lite olika åsikter om hur rasen ska röra sig och det återspeglas i det

hundmaterial som kommer från respektive land.

Den arbetande hunden

Men åter till den arbetande bouvieren. Vad kan den arbetssugne hundägaren använda sin stora lurviga boskapsdrivare till? Enligt Eva och Hasse är bouvier des Flandres duktig på det mesta den prövar på. Det finns hundar som utmärkt sig inom lydnad, spår och sök. För rapportgrenen räcker inte alltid snabbheten till. I övriga Europa tillämpar man andra former av brukssporter och många bouvierer tränas och tävlar i olika skyddsgrenar. Flera svenska hundar är godkända tjänstehundar i bevakning, medan räddningshundsträning inte varit lika populärt bland bouvier-ägarna. Det lär också finnas hundar som tränat eftersök med framgång och en bouvier sägs rentav ställa älg ...

Både Eva och Hasse menar att de traditionella metoderna i dressyren, med ryck och slit i hundarna, passade bouvier-rasen dåligt. De bouvierer som tidigare tävlade i lydnad såg ofta tröga och ointresserade ut. Utvecklingen av träningsmetoder har varit till gagn för rasen. Idag ser man motiverade och glada hundar på appellplanen.

– Det finns fortfarande bouvierer som är lite loja i arbete, fortsätter Eva. Det märker man inte förrän man börjar träna sin hund, det är då man får en bild av hundens arbetskapacitet. Innan dess vet man inte riktigt vad man har, och för en

uppfödare är det viktigt att ha en riktig bild av bruksförmågan. Personligen tycker jag också att vi har lyckats producera många pigga och arbetsvilliga hundar i vår uppfödning.

– Men en del som varit väl tröga också, fyller Hasse i. Det förekommer att hundar får bra resultat på mentalbeskrivningen och att de är duktiga på fältarbetet, men när det kommer till lydnaden tycker hunden att det är tråkigt och det syns. Egentligen skiljer sig inte Bouzer's-hundarna från rasens population i övrigt i Sverige. Kanhända har vi haft lite livligare hundar, det har varit en fördel.

– Men man måste skilja på livlighet och livlighet, inflikar Eva. Flänga runt i skogen kan alla hundar göra, men det är energi och arbetslust på appellplanen vi är ute efter.

– Tyvärr är det ju ändå så att bouvier-rasen inte riktigt hittat hem hos de bästa bruks-hundsförarna, suckar Hasse. Det händer att valpköpare som ringer väljer mellan bouvier och newfoundlandshund. Då har man ingen aning om vad man är ute efter. Jag skulle hellre se att när de ringde hit stod de i valet och kvalet mellan bouvier och t ex riesenschnauzer.

– Det är glädjande att det finns starka krafter idag i Belgien, Frankrike och Holland, som vill värna om bouvieren som brukshund, fortsätter han.

– Det negativa är att de ibland struntar i hur hunden ser ut, säger Eva. För mig är det viktigt att den är en rastypisk bouvier ...

... – med rätt mentalitet!, fyller Hasse i.

SV-90 Erak de la Plaine des Flandres.

Korad LP1 LP2 Bouzer's Comtesse Michelle, som även tävlar i högre spår, efter finske hanen Bovenop Gary Cooper undan korad SUCH Tjh Bouzer's Michelle d'Issan, ägare Annika Nilsson, Brastad.

Att skaffa sig kunskap

På frågan om vad som är en seriös uppfödare rynkar Eva lite på pannan. Hon anser att begreppet är alltför vitt för att ha någon egentlig innebörd. Hasse påpekar att alla hunduppfödare nog anser att de är seriösa.

– För mig innebär epitetet ”seriös” bland annat att man är en uppfödare som ständigt försöker skaffa sig mer kunskap, säger Hasse. Man inser att man aldrig är fullärd och det stora hundintresset gör att man hela tiden strävar att lära sig nya saker. Och det gäller inte bara den egna rasen. Intresset omfattar också en nyfikenhet på vad som sker i andra raser för man har alltid mycket att hämta om man vågar höja blicken ovanför sin egen valplåda.

– En seriös uppfödare kan se både bra och dåliga sidor på de egna hundarna, inte bara de dåliga hos andra uppfödare, säger Eva. Sedan ska man komma ihåg att framgång i utställningsringen inte är synonymt med att man har en bra avelshund. Som hanhundsägare ska du ha samma rätt – och samma ansvar – att tacka nej till en parning du inte tror på, som tikägaren har att välja bort din hanhund som far till en tänkt kull.

– Till bilden av en seriös uppfödare hör väl att personen har en målsättning med sitt avelsarbete och öppet redovisar och står för den, säger Hasse.

– I Sverige tycks en del anse att en seriös uppfödare är synonymt med en person som föder upp hundar i bostaden, säger Eva. Det

är en alldeles för förenklad bild som inte säger ett dyft om graden av seriositet.

Bra tikar viktigt

Det svåraste med att föda upp hundar är just att nå de uppsatta målen. Hur noga man än undersöker utseende, mentalitet och hälsa händer det att genetiken spelar en spratt. Och även den bästa, mest pålästa och noggranna uppfödare kan få en misslyckad kull.

– Vissa människor tror jag ändå har något oidentifierbart, något som gör att de nästan instinktivt väljer rätt avelsdjur, säger Hasse. Vi kan kalla det hundöga.

– Mitt främsta råd till den som vill börja föda upp, och vill göra det så framgångsrikt som möjligt, är att satsa på ett bra tikmaterial, säger Eva. Du kan aldrig kompensera en dålig tik med en superhane. Har man däremot en riktigt bra tik kan man vara friare i sitt val av täckhund och behöver inte göra lika många kompromisser.

Kennelnamnet Bouzer's, som registrerades 1987 i samband med första bouvier-kullen, är en sammansättning av bouvier des Flandres och schnauzer. Redan innan de första bouvier-valparna såg dagens ljus hade Eva och Hasse ett par dvärgschnauzer-kullar. Idag har familjen två schnauzer av mellanstorleken, SUCH Revenstams Aquil och hennes son Bouzer's Yaris. Dessutom tillhör den tibetanska terriern SUCH Mogurs Rowan, ”Tjing”, hushållet.

– Bouvier des Flandres är vår ras, det är den

vi ägnar oss åt på allvar, förklarar Hasse. Det är svårt att vara tillräckligt insatt i flera olika raser. Schnauzerna och tibben är våra sällskapshundar.

På kennel Bouzer's finns nu en fransk-importerad bouvier-tik, Twinny du Gaillec och en liten holländska, Xsana-Toos v d Vanenblikhoeve (samägd med kennel Excerno). Över dessa båda härskar gamla Tessa.

– Om ett par veckor ska vi åka ner till Frankrike för att hämta ännu en liten fransyska, myser Eva. Hon heter Abbi de la Saulaie Maraiche och enligt Jordbruksverkets nya bestämmelser kan hon komma direkt in till Sverige trots att hon är en liten valp. Det känns bra att inte förlora den här tidiga, viktiga utvecklingsfasen. Vi var nere och tittade på henne när hon var 5½ veckor gammal. Det fanns tre små tikvalpar att välja på, det var inte lätt!

Förberedelser och planer är i full gång och förhoppningsvis kan den elfte bouvier-kullen på kennel Bouzer's se dagens ljus under nästa år och bidra till att familjen Hellströms bouvier-uppfödning förblir lika framgångsrik också i framtiden.

Fortsättning på nästa uppslag –
Avel på kennel Bouzer's

Avel på kennel BOUZER'S

Scie-Belles Anne-Belle, Tisca, blev mor till Bouzer's första kull. Fram till dags dato har det blivit sammanlagt tio stycken, ett beskedligt antal kan tyckas. Ändå har alltså uppfödningen gjort så väl ifrån sig att Kennelklubben belönat den med Hamiltonplaketten.

– Tisca paradades med NUCh Adorabel Stranded in a Limousine, och hennes första kull föddes den 30 december 1987, berättar Eva. Tisca själv var arbetsmässigt en ganska trög och tråkig hund, men hon var bra exteriört och vann en rasspecial plus Best in Show på en SBK-utställning. Kullen bestod av elva valpar, nio hanar och två tikar. Själva behöll vi en hane, Korad Bouzer's Bandobras, "Rasso". Det var en förhållandevis hård pojke som fordrade bestämda tag. När vi korade honom sa domaren: "ja du Eva, nu har du fått lite att göra...". Rasso ställdes ut några gånger med goda resultat, han var godkänd i kl spår och kom att bli far till en kull valpar på kennel Themachs. Rasso blev 12 år gammal.

Ur Tiscas andra kull, efter den holländska hanhunden Norte Darwin v d Grendarcohof behöll Eva och Hasse tiken Bouzer's D'Issan. Hon kom att kunna ståta med titlarna korad, svensk utställningschampion och tjänstehund. Både Eva och Hasse anser att Dissan är den bästa avelstik de haft. Till stor del är det hennes förtjänst att kenneln producerat så framgångsrika brukshundar.

– Bra tikar är stommen i en kennel, poängterar Eva. Det är dem som det hela vilar på. Dissan var i en klass för sig och tyvärr har vi nog inte efter henne haft någon avelstik som kommit upp i samma nivå.

Bouzer's D'Issan kom att få fyra kullar. Ur den första kullen efter Korad LP Mc Coys Carrys-Alf-Edgard föddes tiken Korad SUCH Tjh Bouzer's Michelle D'Issan. Hennes kullsystem Bouzer's Asti D'Issan, ägare Lennart Danell, blev utställningschampion och brukschampion i sök.

– Kort efter första kullen lyckades Dissan tjuvpara sig med en fransk hane som vi importerat, SV-90 Erak De La Plaine Des Flandres, berättar Eva. Trots att Dissan valde hane själv, blev resultatet bra och vi kom att göra om den här parningen ett år senare, 1994. Dissans och Eraks kull nummer två är nog den bästa vi har haft. Fyra av sju valpar var korade, tre var utställningschampions (Garcon D'Issan, Gaspard D'Issan och Galene D'Issan), en brukschampion (Garcon) och en var lydnadschampion och tävlade i elit spår (Galene)

Året efter hade Dissan sin sista kull. Som far till valparna valdes en holländsk hane, VZorro Peggy V Caya's Home, ur en familj med höga bruksmeriter.

– Vi åkte ner till Holland för att se honom

Stora bilden till vänster: Korad SUCH SBCh SLCh Bouzer's Grass d'Issan.

Till höger: Korad Bouzer's Bandobras, "Rasso", efter NUCh Adorabel Stranded in a Limousine undan Scie-Belles Anne-Belle "Tisca", ur första kullen som föddes 1987. I Tiscas andra kull, efter holländske hanhunden Norte Darwin v d Grendarcohof behöll Eva och Hasse tiken korad SUCH Tjh Bouzer's d'Issan, "Dissan". Både Eva och Hasse anser att Dissan är den bästa avelstik de haft och det är mycket tack vare henne kenneln har producerat så framgångsrika brukshundar.

arbeta, säger Hasse. Det vi såg gjorde att vi inte tvekade att resa långt för att para. Det blev en bra kull som bland annat innehöll trippelchampion korad Bouzer's Grass D'Issan (utställnings-, bruks- och lydnadstitel), därtill ytterligare en korad tik, Bouzer's Gypsy D'Issan som tävlar högre spår.

– Själva behöll vi en liten tik vid namn Gora D'Issan, berättar Eva. Tyvärr utvecklade hon så småningom skottberördhet. Gora var en mycket speciell tik, hon hade en stor integritet, men var på samma gång lättmotiverad för träning.

– Några gånger har vi råkat ut för att hundar har blivit skottberörda med tiden, säger Hasse. Gora var godkänd i lägre klass sök, och det var då man kunde se att hon blev berörd av skottet. Det var inget som märkts på MH-beskrivningen.

Avelsplanerna för Goras del lades på hyllan. Kort efter fick Eva och Hasse tillbaka Bouzer's Michelle D'Issan ur Dissans första kull. På grund av ändrade förhållanden kunde ägaren inte längre ha henne kvar, och hos Eva och Hasse var hon mer än välkommen. Hon var omeriterad när hon kom, så Eva tränade och prövade henne på flera områden: "Mischa" korades, blev svensk utställningschampion och tjänstehund. Mischa blev den som fick föra linjerna vidare. Hon paradades med en finsk hanhund, Bovenop Gary Cooper som i sin tur var son till Eva och Hans import Erak. I den kullen föddes bland annat tiken korad LP1 LP2 Bouzer's Comtesse Michelle (tävlar högre spår) som Eva och Hasse sedermera fick ta en kull på. Så småningom fick Hellströms tillbaka tiken korad Bouzer's Mademoiselle Michelle, Tessa, som idag är 8,5 år gammal. Hon är godkänd i lägre klass spår och sök.

– Vårt intresse för rasen har under åren medfört regelbundna resor till Belgien, Frank-

rike och Holland för att titta på hundar och prata hund, säger Eva. År 1995 köpte vi en tik från Belgien, korad SUCH Tjh Rosske von Gewdraa Oel.

Rosske kom bara att ha en kull efter Bouzer's Garcon D'Issan. Resultatet blev inte vad man hoppats. Temperamentsmässigt var valparna bra, men tre av sju hade HD, två hade tandförluster och en hanhund var kryptorchid. Bouzer's Radine Garcon är korad, SUCH LP 1 och tävlar i elitklass spår. Bouzer's Renzo Garcon är godkänd i högre klass spår och Raisa Garcon är korad, Bouzer's Ranek Garcon tjänstehund

År 1999 föddes en kull undan Bouzer's Michelle D'Issan och Umessage de la Goudier. Eva och Hasse behöll själva tiken Bouzer's Closie Michelle.

– Closie var bara ca 2 år när vi tvingades ta bort henne på grund av ett felaktigt utvecklat knä, berättar Hasse. Det började visa sig när hon var 3-4 månader gammal, hon blev halt, och dessvärre gick det inte att operera. Tyvärr kom hela den här kullen att passera relativt obemärkt.

Flera försök att para tiken Bouzer's Mademoiselle Michelle, Tessa, hade misslyckats, hon hade inte blivit dräktig. Hon kastrerades och det visade sig att hon hade en cysta på ena äggstocken. I det läget blev Eva och Hasse erbjudna att ta en valpkull på kullsystem Comtesse. Hon paradades med en finsk hane av bland annat holländsk stam med goda bruksmeriter, Stimulus Dominique.

– Vi hade tolv valpar tingade och skulle behålla en tik själva, förutom den som Comtesse's ägare skulle ha, minns Eva. Vi fick två hanvalpar! Fram till dags dato är det vår sista bouvier-kull.